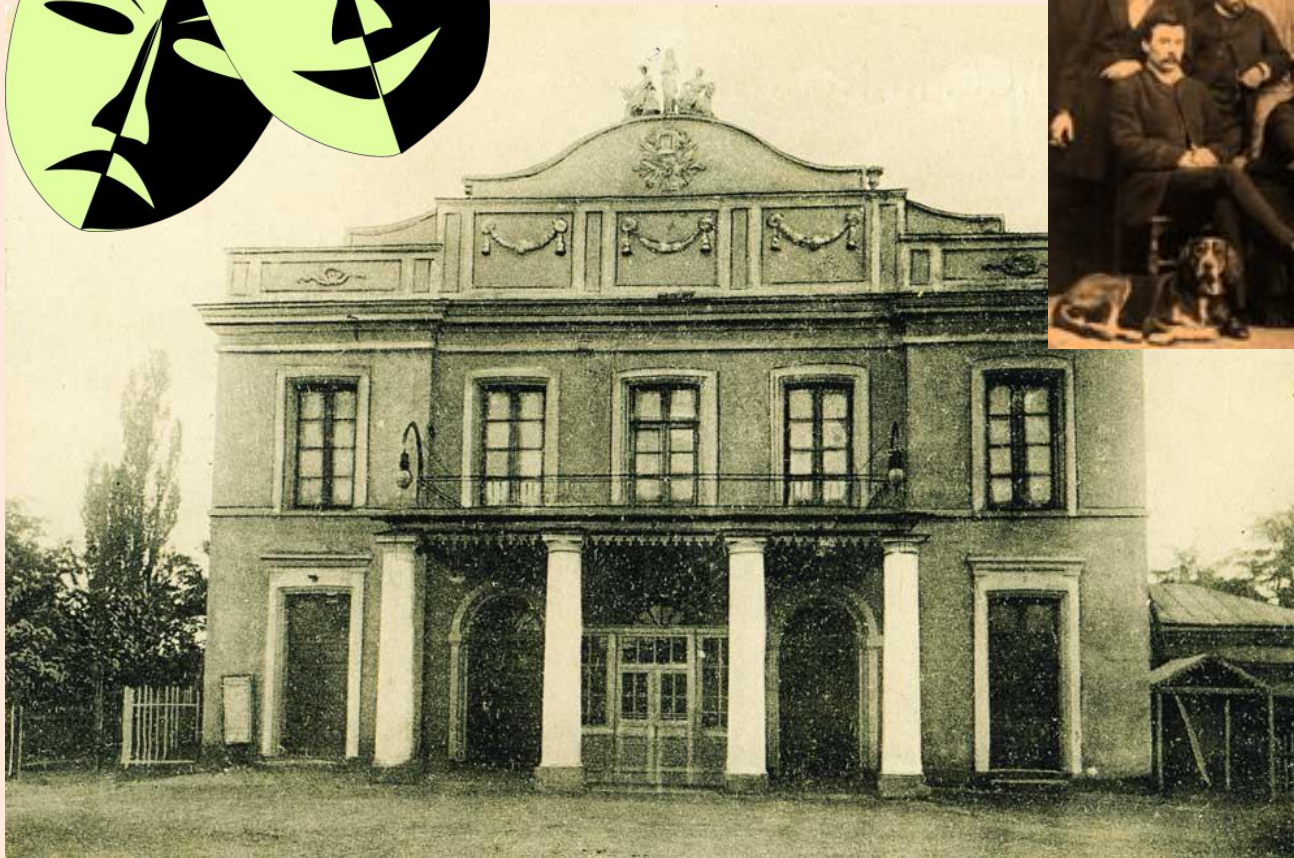

Створення
професійного театру
в Галичині **(1864)**. Перша
народна артистка України **Марія
Заньковецька**. Роль
професійного театру у розвитку
національної культури

Сцена та глядацька зала

Театр корифеїв знаменував собою розквіт українського професійного театру **XIX** ст.

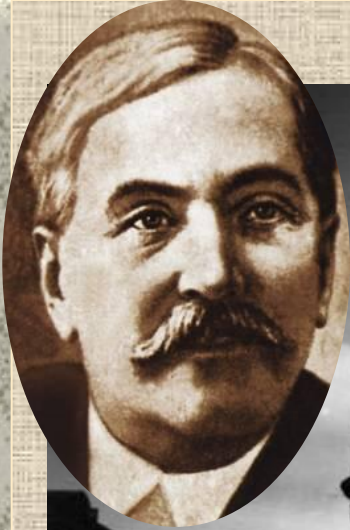

Гобелен «Корифеї українського театру»

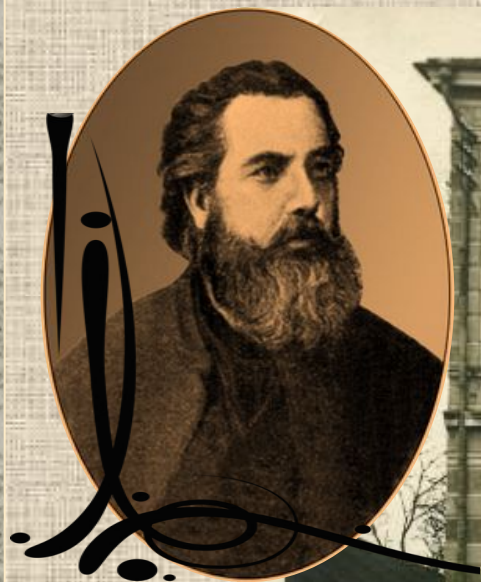
У Галичині до **1848** р. українського театру не було, тут діяв театр німецький і польський. Поширювались аматорські гуртки в Коломиї, Львові, Перемишлі.

Український професійний театр Галичини виник **1864 р.** у **Львові** при культурно-освітньому товаристві **«Руська бесіда»**. Його основоположником став український актор і режисер **О. Бачинський**.

У театрі переважно ставилися п'єси «Наталка Полтавка», «Москаль-чарівник». І. Котляревського, «Маруся». за повістю Г. Квітки-Основ'яненка, «Назар Стодоля». Т. Шевченка. Під антрепризою О. Бачинського українська трупа успішно гастролювала по містах Східної Галичини та Південної Буковини.

На **Буковині** при чернівецькій «Руській бесіді» **1869** р. утворилися аматорські гуртки. Театральна діяльність активізувалась із заснуванням **1884** р. «Руського літературно-драматичного товариства» під керівництвом **С. Воробкевича**, відомого українського письменника, композитора, педагога. Він написав **18** музично-драматичних творів, побутових драм, комедій, що становили основу театрального репертуару.

Тоді один з ініціаторів,
Юліан Лаврівський, необхідність його
появи пояснював: *«Коли хочемо, щоб
наша мова процвітала, ми повинні
дбати, щоб вона щораз більше входила в
публічний ужиток і з цього погляду,
думаємо, найкращу поміч могло би тут
подати заснування руського театру у
Львові».*

Актриси театру
«Руської Бесіди»

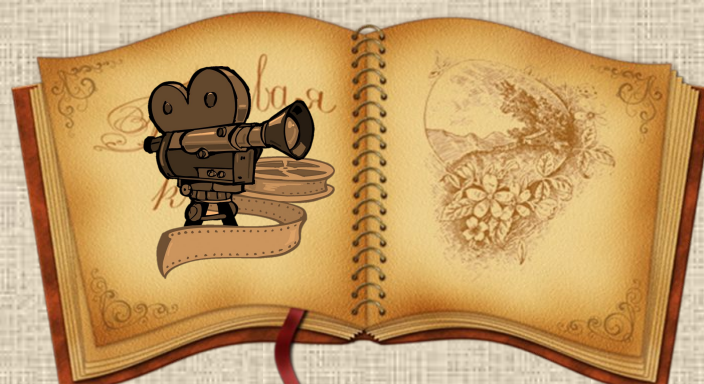
*Іванна
Біберович*

*Марії
Слободівна
(у заміжжі
Крушельницька)*

*Катерина
Рубчак*

**Створення професійного театру
в Галичині**

Марія Заньковецька – примадонна театру корифеїв

Марія Костянтинівна Заньковецька

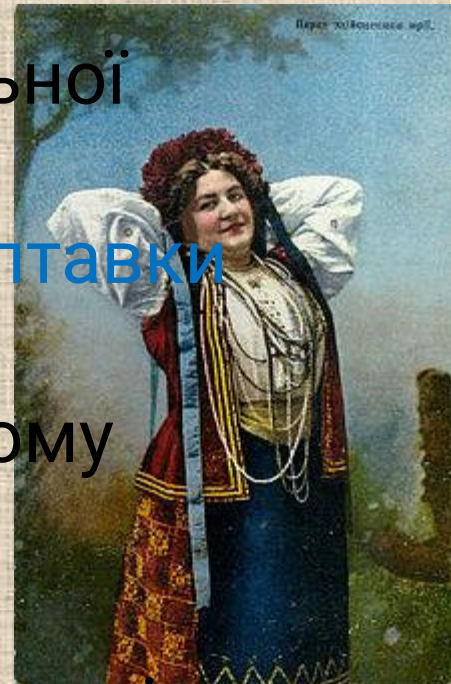

(1854—1934) справжнє прізвище — Адамовська. Бере псевдонім для сценічного образу Заньковецька, тому що народилася в селі Заньки.

Освіту Марія одержала в приватному пансіоні в Чернігові. Дівчина дуже любила театр, сама складала маленькі вистави й охоче грала ролі, але батьки були категорично проти вступу до театральної школи.

Першу свою роль — **роль Наталки Полтавки** — Марія зіграла після закінчення пансіонату в ніжинському аматорському гуртку.

У Бендерах вона познайомилася з офіцером Миколою Тобілевичем (на сцені Миколою Садовським), відчула непереможний потяг до мистецтва, влилася в трупу М. Кропивницького і все життя присвятила сценощому мистецтву

М. Заньковецька блискуче зіграла центральні ролі в «Назарі Стодолі». Т. Шевченка, в «Безталанній». «Не судилось». «Лимерівні». однак найбільше любила образ Олени з драми М. Кропивницького «Глитай, або ж Павук». і грала цю роль настільки правдиво, що глядачі плакали.

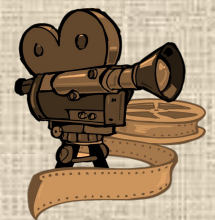

Під час гастролей Заньковецьку побачив К. Станіславський і дав їй найвищу оцінку: «Талант винятковий, свій, національний. Я сказав би — істинно народний».

Лев Толстой, захоплений грою артистки, просив її подарувати йому хустку з плечей. А свій подарунок актрисі він вручив із написом: «Безсмертній — від смертного».

Марія Заньковецька

Акторка мала гарний голос — драматичне сопрано, бездоганно виконувала найскладніші пісні. Ще при житті М. Заньковецьку порівнювали з акторками, яких знав світ, італійкою Е. Дузе, французженкою С. Бернар.

Марія Садовська-Барілотті

**«У грі її
відчувалося
глибоке, правдиве
чуття, котрому ще
більше сили
додавав її чарівний
голос, що мимоволі
закрадається в
душу глядача, а
реалізм і простота
гри доводили
враження часом до
повної ілюзії».**

